

Arrest

nr. 43 301 van 12 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG, en van attaché S. BOTTU die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

U diende op 27 maart 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 21 november 2007.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg op 3 april 2008 voor de tweede maal asiel aan in België.

Volgens uw verklaringen wordt u nog steeds gezocht door de autoriteiten in uw land omwille van de betrokkenheid van uw echtgenoot, Isayev Adam, bij acties van rebellen.

Op 7 maart 2008 heeft u via een telefoongesprek met uw schoonmoeder in Grozny vernomen dat leden van de OVD twee convocaties bij u thuis zijn komen afgeven, één op naam van uw echtgenoot, en de

andere op uw naam. Uw schoonmoeder vertelde u ook dat uw huis nog enkele keren doorzocht werd door Kadyrovtsi die op zoek waren naar uw echtgenoot en u.

Ter staving van uw asielaanvraag heeft u volgende documenten voorgelegd: twee convocaties van de OVD, uw geboorteakte, en uw intern paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U keerde na uw eerste asielaanvraag niet terug naar de Russische Federatie.

Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald heeft in het kader van uw eerste asielaanvraag.

U stelt dat u in uw land van herkomst nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten omwille van de betrokkenheid van uw echtgenoot bij acties van de rebellen.

Ter staving van deze problemen legde u enkele nieuwe documenten neer, met name twee convocaties van de OVD, dd. 17/01/2008, één op naam van uw echtgenoot, Isayev Adam, en de andere op uw naam.

In het kader van uw eerste asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon weerhouden worden, aangezien er omwille van verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten wegens de activiteiten van uw echtgenoot.

Er dient eerst en vooral te worden vastgesteld dat de door u voorgelegde convocaties geen informatie bevatten die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen kan herstellen. Uit deze convocaties blijkt weliswaar dat u en uw echtgenoot beide werden opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, maar verder staat in deze documenten niets vermeld over de omstandigheden noch over de zaak waarin jullie werden opgeroepen.

U verklaarde zelf dat de autoriteiten nog altijd op zoek zijn naar uw echtgenoot in verband met zijn betrokkenheid bij acties van rebellen en dat ze u ook vragen willen stellen daarover (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/04/2009, p. 4-5).

Gezien het feit dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen bij uw eerste asielaanvraag reeds volledig ondermijnd werd en gezien deze problemen volgens u de aanleiding zijn van de convocaties kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins herstellen.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van deze convocaties. U wist weliswaar dat uw echtgenoot en u in deze convocaties in de hoedanigheid van verdachten werden opgeroepen en dat jullie je moesten gaan aanmelden bij de OVD. U verklaarde echter verkeerdelijk dat jullie je op 17/01/2008 moesten gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/04/2009, p. 4), terwijl uit lezing van de betrokken convocaties blijkt dat de datum waarop uw echtgenoot en u zich moesten gaan aanmelden 24/01/2008 is. Toen u vervolgens gevraagd werd om hoe laat u zich dan precies moest gaan aanmelden, bleek u dat niet eens te weten. U meende dat het waarschijnlijk wel om 9 uur of 9 uur 30 zou zijn, omdat dat nu eenmaal het gebruikelijke uur is dat mensen zich moeten gaan aanmelden (zie

gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/04/2009, p. 4). In de convocaties staat evenwel duidelijk vermeld dat uw echtgenoot en u zich om 10 uur moesten gaan aanmelden. Verder stelde u uitdrukkelijk dat er in de convocaties enkel vermeld wordt bij welke persoon u zich moest gaan aanmelden, maar dat er geen bureaunummer of adres in staat. U legde zelfs uit dat het feit dat er in de convocaties geen plaats aangegeven wordt waar jullie je moesten gaan aanmelden juist aantoonde dat er iets niet in orde is met deze convocaties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/04/2009, p. 5). In de convocaties staat echter gewoon te lezen dat u zich bij de OVD in het district Oktjabrski in bureau 8 moest gaan aanmelden.

Aangezien u als nieuw element ter staving van de door u aangehaalde problemen slechts deze twee convocaties neerlegde, mag redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze documenten. Deze vaststellingen bevestigen dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven.

Bijkomend dient gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat in Ingoesjetië en Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren en dat hiervoor doorgaans tussenpersonen worden ingeschakeld.

Aan uw verklaringen dat er sinds uw vertrek uit uw land van herkomst nog enkele huiszoekingen door Kadyrovtsi hebben plaatsgevonden bij u thuis kan evenmin enig geloof gehecht worden aangezien deze feiten rechtstreeks verband houden met de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten in het kader van uw eerste asielaanvraag die reeds in twijfel werden getrokken.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en de federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat slechts persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Uw intern paspoort werd reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kan aldus niet als nieuw element weerhouden worden."

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 januari 2010 een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 1, A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij laat gelden dat de motivering van de Commissaris-generaal "foutief" is en meent daarentegen dat de door haar neergelegde convocaties de geloofwaardigheid van haar verklaringen wél kunnen herstellen.

Zij stelt dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag "een coherent en plausibel verhaal" heeft verteld en dat de bijgebrachte convocaties "het Commissariaat-generaal in staat moesten stellen om de geloofwaardigheid van haar relaas te controleren". Volgens verzoekster had de Commissaris-generaal de authenticiteit van voormelde convocaties moeten onderzoeken.

Dat de omstandigheid en de zaak waarin verzoekster en haar echtgenoot werden opgeroepen niet in de convocaties vermeld staan, is volgens haar "irrelevant". Zij stelt immers dat deze "uit tal van andere

elementen afgeleid kunnen worden”, onder andere uit *“het relaas van verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag”*.

Haar gebrek aan kennis omtrent de inhoud van de convocaties wijt zij aan verschillende factoren, met name aan een geheugenprobleem, aan het feit dat de datum en het uur op de convocatie voor haar niet belangrijk waren gezien zij er toch geen gevolg ging aan geven en aan het feit dat ze op het moment van de uitreiking van deze oproeping haar land van herkomst al verlaten had.

Zij beweert verder (zie het verzoekschrift, p. 6) *“tal van juiste informatie over de convocaties”* gegeven te hebben.

Zij stelt coherente verklaringen te hebben afgelegd die niet in strijd zijn met algemeen bekende informatie en vraagt indien er nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van haar relaas, haar het voordeel van de twijfel te geven.

Zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd en gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoeksters problemen met de autoriteiten omwille van de betrokkenheid van haar echtgenoot bij acties van de rebellen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 26 juni 2007 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen, bevestigd bij arrest nr. 3873 van 21 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongelooftwaardigheid van deze problemen vast -ook al beweert verzoekster daaromtrent "*een coherent en plausibel verhaal*" te hebben verteld- en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen, met name twee convocaties en haar geboorteakte, door verzoekster aangevoerd in het kader van haar tweede asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat er in de bedoelde oproepingsbrieven niets vermeld staat over de omstandigheid van de zaak waarin zij en haar echtgenoot opgeroepen werden. Verzoekster kan met deze documenten aldus niet staven dat zij en haar echtgenoot door de autoriteiten werden opgeroepen in verband met de betrokkenheid van haar man bij acties van rebellen en dat de autoriteiten haar daarover zouden willen ondervragen.

Verzoeksters argument dat de vaststelling dat de oproepingsbrieven niets vermelden over de omstandigheden van de zaak, "*irrelevant*" is daar deze omstandigheden volgens haar uit haar eerste asielaanvraag kunnen afgeleid worden, snijdt geen hout gezien de ongelooftwaardigheid van haar eerste asielrelaas vaststaat (supra).

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen heeft aldus terecht geoordeeld heeft dat bedoelde documenten de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen geenszins kunnen herstellen.

Aangaande haar gebrek aan kennis met betrekking tot de convocaties, benadrukt de Raad dat de asielzoekster de verantwoordelijkheid draagt voor de documenten die zij neerlegt, en dat in redelijkheid kan worden verwacht dat zij overtuigende verklaringen aflegt over de stukken waaruit, naar haar beweringen, blijkt dat zij vervolgd wordt.

De uitleg van verzoekster dat de datum en het uur vermeld op de convocatie voor haar niet belangrijk waren gezien zij er toch geen gevolg ging aan geven, overtuigt de Raad niet. De Raad meent immers dat van iemand die haar land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in het verloop van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een gebrek aan interesse van verzoekster. Ook haar uitleg dat zij op het moment van de aangifte van deze oproeping haar land van herkomst al verlaten had, wordt niet aanvaard.

Haar stelling dat "*deze vergissing een geheugenprobleem betreft*", is een blote bewering. De Raad stelt immers vast dat haar verhoor op het Commissariaat-generaal normaal en probleemloos is verlopen. Verzoekster legt overigens ook geen medisch attest tot bewijs dat zij aan geheugenproblemen lijdt.

Gezien verzoekster geen overtuigende verklaringen aflegt over de bedoelde convocaties, herstellen deze documenten haar geloofwaardigheid niet.

Op de grief van verzoekster dat de Commissaris-generaal de authenticiteit van deze convocaties had moeten onderzoeken, antwoordt de Raad nogmaals dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt. Verzoekster moet de authenticiteit ervan aantonen; het is niet aan de Commissaris-generaal om lacunes in haar bewijsvoering op te vullen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de neergelegde convocaties fotokopieën betreffen waaraan de Raad echter geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich voor het overige achter de motieven van de bestreden beslissing en maakt ze tot de zijne.

2.5. Verzoekster wijst er ook op dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing zelf stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft.

Zij vraagt dan ook om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen *“gelet op de algemene situatie van onveiligheid”* en *“aangezien ze hoogstwaarschijnlijk het slachtoffer van willekeurig geweld zal worden”*.

2.6. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en zij blijft hier in gebreke.

Verzoekster draagt met de bewering *“aangezien ze hoogstwaarschijnlijk het slachtoffer van willekeurig geweld zal worden”* tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad schaart zich dan ook achter de beslissing van de Commissaris-generaal die stelt dat *“de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE